

2. Закон України «Про доступ до судових рішень» від 22.12.2005 р. № 3262-IV [Електронний ресурс] / Відомості Верховної Ради України. – 2006. – № 15. – Ст. 128. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/3262-15>

3. Справи про адміністративні правопорушення [Електронний ресурс] / Єдиний державний реєстр судових рішень. – Режим доступу: <http://www.reyestr.court.gov.ua/>

Верблюд Р.М.

студент,

*Полтавський юридичний інститут імені Ярослава Мудрого
Національного юридичного університету*

УДОСКОНАЛЕННЯ ЗАКОНОДАВСТВА У СФЕРІ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ

Кодекс України про адміністративні правопорушення як центральний нормативний акт, яким регулюються питання адміністративної відповідальності, був прийнятий ще у радянські часи, а саме 7 грудня 1984 року. Норми, що закріплені у цьому Кодексі, у зв'язку із переходом України до ринкової економіки та розбудовою правової держави, в наш час не здатні повною мірою відповідати сучасним реаліям та умовам сьогодення. Тому на сьогоднішній день є досить актуальним питання дослідження шляхів удосконалення законодавства у сфері адміністративної відповідальності.

Що стосується самого поняття «адміністративна відповідальність», то чинне законодавство не закріплює легітимного її визначення. У науковій літературі існує велика кількість доктринальних тлумачень цього явища, найбільш вдалим і повним, на наш погляд, є визначення запропоноване Н.В. Гришиною, а саме: «Адміністративна відповідальність – це різновид юридичної відповідальності, що являє собою врегульовані нормами права відносини між державою (в особі органів адміністративної юрисдикції і відповідних посадових осіб) та особою, яка вчинила адміністративне правопорушення, що знаходять своє вираження у застосуванні до правопорушника заходів державного примусу у вигляді адміністративних стягнень, які тягнуть за собою несприятливі наслідки особистого, майнового й іншого характеру і владний осуд винного суб'єкта з метою попередження та припинення адміністративних правопорушень». На жаль, не закріплення на законодавчому рівні вищевказаного поняття не є єдиним недоліком КУпАПу.

Чинний КУпАП має низку недоліків, що, в першу чергу, пов'язано із невідповідністю умовам сьогодення. Цей Кодекс вміщує в собі норми матеріального і процесуального права, що в свою чергу обумовлює потребу їх відокремлення за для нормального функціонування та діяльності органів управління, що здійснюють адміністративні впровадження. Також вказаний кодифікований закон не містить норм, що закріплюють адміністративну відповідальність юридичних осіб, хоча на практиці такий вид відповідальності віднайшов широке коло використання. Існує необхідність і в створенні єдиного, ефективного порядку притягнення особи до адміністративної відповідальності та оскарження винесених постанов із подальшим його законодавчим закріпленням із метою недопущення порушення законодавчих прав і законних інтересів осіб, що притягуються до такого виду відповідальності.

Вищезазначений перелік недоліків не є вичерпним і його можна сміливо продовжувати, але це не допоможе у покращенні та вдосконаленні чинного законодавства про адміністративну відповідальність. Існує низка шляхів вирішення даної проблеми, але більш дієвими серед них є прийняття нової редакції КУпАП з проведенням кодифікації діючого законодавства України про адміністративні правопорушення або вдосконалення окремих норм, що закріплені в цьому Кодексі, шляхом змін і доповнень.

На нашу думку, найефективнішим є прийняття нової редакції Кодексу України про адміністративні правопорушення з проведенням кодифікації діючого адміністративного законодавства у цій сфері. Це зумовлено тим, що норми законодавства не завжди відповідають потребам сьогодення, що обумовлено великим проміжком часу з моменту його прийняття. Також існує і гостра потреба у проведенні систематизації адміністративного права. Це зумовлено тим, що за підрахунками науковців з часу дії чинного КУпАПу було прийнято близько 170 нормативно-правових актів, що внесли зміни і певні доповнення до нього, а в сучасних умовах активного законодавчого процесу, це число непинно зростає. Прийняття актів, які вміщують у собі норми про адміністративну відповідальність, у свою чергу призводить до того, що КУпАП втрачає свою цінність і актуальність існування у такому вигляді.

Отже, законодавство про адміністративну відповідальність не завжди відповідає потребам сучасного життя, що в свою чергу обумовлює потребу у його вдосконаленні. Найкращими способами такого вдосконалення є прийняття нової редакції КУпАПу з проведенням кодифікації діючого адміністративного законодавства України у цій сфері або вдосконалення окремих норм, що закріплені в цьому Кодексі, шляхом змін і доповнень. Але основна увага при

дослідженні була приділена першому варіанту, що зумовлено потребою в об'єднанні в один закон всіх норм, що стосуються адміністративної відповідальності за для полегшення їх практичного використання.

Ганущак Н.В.

студентка,

Шепета О.В.

кандидат юридичних наук, доцент,

Навчально-науковий інститут інформаційної безпеки

Національної академії Служби безпеки України

ПРОФЕСІЙНА ТАЄМНИЦЯ ТА ЇЇ ВИДИ

На сьогоднішній день значна увага приділена питанням вирішення проблеми інформаційної безпеки: зокрема, шляхом законодавчого встановлення переліку видів інформації, яка повинна належати до інформації з обмеженим доступом, та механізмів реалізації обмеження доступу до такої інформації. В системі визначених законодавством України видів інформації з обмеженим доступом професійній таємниці приділено, на жаль, недостатньо уваги в науці. «На жаль» – тому, що від питання забезпечення охорони професійної таємниці напряму залежить захист особистих немайнових прав фізичних осіб, що в рамках інтеграції України до Євросоюзу набуває надзвичайно важливого практичного значення. З огляду на це, виникає необхідність аналізу деяких міжнародно-правових джерел у сфері встановлення правового режиму професійної таємниці. Як відомо, професійна таємниця – це матеріали, документи, інші відомості, якими користується особа в процесі та у зв'язку з виконанням своїх професійних обов'язків, які забороняється розголошувати у будь-якій формі. В правовій науці виділені певні критерії, за якими інформація може бути віднесена до професійної таємниці. По-перше, така інформація довірена або стала відомою особі виключно через виконання нею своїх професійних обов'язків. По-друге, особа, якій довірено інформацію, не перебуває на державній або муніципальній службі. По-третє, заборону на поширення довіреної або такої, що стала відомою, інформації, яка може зашкодити правам або законним інтересам довірителя, встановлено законом. По-четверте, інформація не належить до відомостей, що становлять державну або комерційну таємницю [1].

До видів професійної таємниці відносять: слідчу таємницю, комерційну таємницю, таємниця заповіту, банківську таємницю,